

Az irodámban még megvártam, hogy leteljen a munkaidőm, aztán hazamentem átöltözni. Hagytam a pokolba a szaténöltönyt meg a csokornyakkendőt, helyette szmokingot és vastag öltönykabátot vettem. Odakinn vadul szakadt a hó. Úgy mentem a taxival, hogy útba essen a hotel, de nem láttam előtte Dávid és Glória öreg Fordját. Vagy a fellépésre mentek, vagy el innét, minél messzebbre.

A Flamingó Étterem teljesen átalakult a koktélparti óta. A bejáratát kötélkordonnal vették körül, és vörös szőnyeget borítottak az ajtaja elé. Cilinderes inas nyitotta-zárta az ajtaját. Odabenn a svédasztal meg a galéria helyére asztalok kerültek, a táncparkett mögötti térre pedig hatalmas, fekete versenyzongora. Mikor Dávid és Glória a színpadra léptek, a nézőtér derengő félhomályba zuhant.

Hátul ültem, meghúзва magam egy sötét zugban, de azért így is jól láttam mindent. Glória piros estélyi ruhát viselt, Dávid közönséges szmokingot. Dávid még meg is borotválkozott, csupán egy vékony bajuszt hagyott meg a szakállából.

Glória a zongora mögé ült, a férje nyakában ott lógott a szaxofon.

És akkor Glória lesújtott a billentyűkre. Varázslat volt. Epifánia. Mikor a szaxofon mélyen, rekedten és őrjítően bömbölni kezdett, megszűnt minden. Az evőeszközök csörömpölése, a beszéd. Már csak az éjfeleke, andalító jazz létezett.

Dávid boszorkányos ügyességgel játszott, Glória bárhová követte őt a zongorán. Három teljes órán át játszottak, a vendégek közben cserélődtek, de én ott maradtam végig a sarokban, letaglózva, egyik italt rendeltem a másik után. Amit átéltem, az valódi megvilágosodás volt. A sötét varázs, ami Glóriát is fogva tartotta, viaszbabuvá dermedtett. Érthetővé vált, miért Dávid kellett neki, bármely másik férfi helyett a Földön. Glória valójában a zenébe volt szerelmes. Ha az ember egyszer meghallotta azt a szaxofont, nem szabadulhatott tőle. Lehetett bármilyen unalmas vagy ostoba alak is Dávid, ha játszani kezdett, félkézrel elbánt mindenkivel. És még élvezte is.

Korábban úgy terveztem, hogy a műsor végén oda megyek hozzájuk elköszönni. De nem mentem. Csak bénán ültem, és arra gondoltam, milyen jó volna velük tartani. Bárhová. Mikor végeztek, Glória lezárta a zongora fedelét, és meghajoltak.

Elszört taps szól az asztalok felől.

LÁZÁR BALÁZS

három jegyzet

*nagy szürke hal volt a reggel
s ahogy nesztelen siklott el
a mélyvíz-félhomályban
csönd végtelen csönd támadt
majd súlyával a lomha
víztömeg szétroppantotta
a mozdíthatatlan időt*

*

*leválik lassan lélekről a test
mint maghéjról a puha gyümölcsbőr
s míg elbomlik aztán az édes anyag
a kemény csont tovább őrzi a titkot
melyből egyszer (talán) még új élet fakad*

*

*fényben csorgó nyári délelőtt
melyet hirtelen összetör
a déli harangszó jégverése*

lélekcúg

*gondolataim röppályáját
eltéríti bizonyos belső huzat
lélekcúg a változtathatatlan
s a jelenlét nyitott ablaka között
az indulás csak körbenjárás
a megérkezés csak illúzió
hiába űzöd folyvást magad
nem lehetsz több saját hiányodnál
a múltat nem lehet kiszellőztetni
ideje hát becsukni magadban
a virtuális nyílászárókat
nehogy véletlen téged is
kirepítsen egy fölös mozdulat*